

ROMÂNIA
TRIBUNALUL PRAHOVA
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr.

ÎNCHEIERE (Amânare Pronunțare)
Ședința publică din data de
Președinte -
Asistenți judiciari -
-
Grefier -

Pe rol fiind soluționarea acțiunii civile, având ca obiect „calcul drepturi salariale”, formulată de reclamantele, în contradictoriu cu pârâții

Acțiunea este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Tribunalul, în temeiul disp. art. 131 alin. 1 raportat la disp. art. 95 pct. 1 c.pr.civ. și art. 269 Codul Muncii, constată că este competent general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză.

Tribunalul rămâne în pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv suspendarea judecării cauzei, conform art. 2 din OUG 62/2024.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează să amâne pronunțarea cauzei, sens în care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 07 noiembrie 2024.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei în data de 24 octombrie 2024.

Președinte,

.....

Asistenți Judiciari

.....

Grefier,

.....

ROMÂNIA
TRIBUNALUL PRAHOVA
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr.

ÎNCHEIERE (Suspendat)
Ședința publică din data de
Președinte -
Asistenți judiciari -
-
Grefier -

Pe rol fiind soluționarea acțiunii civile, având ca obiect „calcul drepturi salariale”, formulată de reclamantele, în contradictoriu cu pârâții

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data 24 octombrie 2024, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei la data de 07 noiembrie 2024, când a dat următoarea încheiere:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr. la data de, reclamantele, în contradictoriu cu pârâții, au solicitat instanței să dispună obligarea pârâților la plata sumei ce reprezintă diferența dintre indemnizația de hrană care trebuia plătită și cea plătită efectiv, începând cu luna martie 2020 și până la data pensionării,, conform art.18 al. 1 din Legea nr. 153/2017 cu modificările ulterioare, reprezentând a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată; obligarea pârâților la indexarea acestor sume cu indicele de inflație și cu dobânda legală penalizatoare prevăzută de art.3 al.2 și 3 din O.G. nr. 13/2011, cu modificările ulterioare, începând cu data exigibilității flecarei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

În motivarea acțiunii, reclamantele au arătat că, în fapt, au fost încadrate personal auxiliar de specialitate, în cadrul Judecătoriei Sinaia, până la data de - în cazul reclamantei și - în cazul reclamantei, data pensionării, fiind salarizate conform prevederilor Legii nr. 153/2017, cu modificările ulterioare, iar indemnizația de hrană acordată lunar de către pârâți nu respectă prevederile art.18 alin 1 din Legea nr. 153/2017 cu modificările ulterioare.

Astfel, potrivit art. 18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017 cu modificările ulterioare, începând cu 1 decembrie 2018, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, indemnizații de hrană reprezentând a 12 - a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, astfel că acordarea indemnizației de hrană în cuantumul menționat este așadar obligatorie, nicidecum facultativă pentru ordonatorii de credite, aceștia neavând posibilitatea să reducă acest cuantum al indemnizației de hrană, deoarece cuantumul și obligarea la plata acesteia, este prevăzută expres de lege.

Reclamantele au susținut că, în anul 2019, valoarea anuală brută a indemnizației de hrană a fost stabilită la suma de 4.160 lei (2 x 2.080 lei), iar prin O.U.G. nr. 1/2020 și respectiv prin O.U.G. nr.226/2020, valoarea indemnizației de hrană s-a menținut și în anul 2020 și 2021 la aceeași valoare ca în anul 2019.

În mod similar, și în anul 2022, prin prevederile art. 1 al.6 din O.U.G. nr. 130/2021, cuantumul indemnizației de hrană a fost menținut la nivelul anului 2021, așadar acesta fiind același ca și în anul 2019.

Prin urmare, reclamantelor li s-a plătit o indemnizație de hrană într-un cuantum care variază de la lună la lună, pe când indemnizația de hrană lunară trebuia să fie în sumă de 346,6 lei lunar ($4.160: 12 = 346,6$ lei).

Astfel, există o diferență între indemnizația de hrană plătită efectiv și cea care trebuia plătită, conform legii.

Cu titlu de exemplu, a fost plătită indemnizația de hrană, diferit de la o lună la alta astfel cum reiese și din fluturașii de salariu anexați, și nu cât trebuia plătit conform dispozițiilor legale menționate, diferențe de sume cu care au fost prejudiciate prin neplata acestora.

Fiind vorba despre un drept salarial, daunele interese pentru întârzierea executării sunt reglementate prin dispozițiile speciale ale art. 166 alin. 4 din Legea nr.53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune - interese pentru repararea prejudiciului produs angajatului”.

Astfel, la sumele solicitate de reclamante, se impune a fi adăugate daunele interese, potrivit disp. art. 1530 din Codul civil, potrivit cărora, creditorul are dreptul la daune interese pentru repararea prejudiciului pe care debitorul i l-a cauzat ca urmare a neexecutării fără justificare sau culpabile a obligației, în speța de față, a obligației de plată a indemnizației de hrană în integralitatea ei.

Potrivit prevederilor art. 1531 alin. 1,2 din Codul civil, creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit, iar prejudiciul cuprinde pierderea efectiv suferită, precum și beneficiul nerealizat.

Astfel, daunele interese înglobează actualizarea sumei pe care o aveau de primit reclamantele, cu rata inflației pe ani, adică finalitatea aducerii creanței la valoarea ei reală, în aceeași expresie economică din momentul stabilirii ei, la care se adaugă și dobânda legală pentru reparația prejudiciului creat prin neexecutarea la timp a creanței bănești, de această dată sub forma beneficiului nerealizat, care cuprinde dobânda legală.

Prin urmare, reclamantele au considerat că sunt îndreptățite și la primirea cuantumului dobânzii penalizatoare și care este definită de art.1 alin.3 din O.G. nr. 13/2011, cu modificările ulterioare, ca fiind dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență, fiind calculată potrivit art.3 alin.2 din O.G. nr. 13/2011 cu modificările ulterioare, respectiv „rata dobânzii legale penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale”.

Reclamantele au precizat că indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare se cuvin începând cu data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

În drept, reclamantele și-au întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 18 din Legea nr. 153/2017, O.U.G. nr. 1/2020, O.U.G nr.226/2020, O.U.G. nr. 130/2021, art. 1531 și art. 1535 din Codul Civil și art. 166 din Codul Muncii.

În probațiune, reclamantele au invocat prevederile art. 272 din Legea nr. 53/2003, potrivit cărora, sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului.

La cerere, reclamantele au anexat: copii ale cărților de identitate și ale deciziilor nr. 59 din data de 19.02.2021 a Curții de Apel Ploiești și respectiv nr. 392 din data de 05.10.2021 a Curții de Apel Ploiești - certificate pentru conformitate cu originalul; fluturași de salariu.

În baza art. 223 alin. 3 C.pr.civ., cu raportare la art. 411 alin. 1 pct. 2 teza a II-a C.pr.civ., reclamantele au solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

Pârâta a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, în principal, ca prescrisă și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

În motivare, în ceea ce privește excepția invocată, raportat la perioada pentru care sunt solicitate drepturile salariale, pârâta a invocat dispozițiilor art. 2500, coroborate cu ale art. 2517 din Codul civil, conform cărora dreptul material la acțiune se prescrie dacă nu a fost exercitat în termenul de 3 ani.

Coroborând aceste dispoziții cu prevederile art. 171 alin. 1 din Codul muncii, potrivit cărora „Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum cu privire la daunele rezultând din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se

prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate", dar și pe cele din art. 21 1 lit. c) din Legea nr. 62/2011, luând în considerare data introducerii acțiunii, pârâta a apreciat că dreptul la acțiune este prescris pentru perioada anterioară celor 3 ani anteriori introducerii cererii de chemare în judecată.

Pe fondul cauzei, pârâta a solicitat instanței respingerea acțiunii ca neîntemeiată, având în vedere următoarele:

Solicitarea privind obligarea pârâtului la plata către reclamante a sumei ce reprezintă diferența dintre indemnizația de hrană care trebuia plătită și cea plătită efectiv, pe ultimii 3 ani anteriori înregistrării acțiunii, începând cu luna martie 2020 și în continuare, pârâta a apreciat-o ca fiind lipsită de temei legal.

Potrivit art. 25 alin. 1 din Legea cadru nr. 153/2017 „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.

Art. 18 alin. 2 din aceeași lege prevede că indemnizațiile de hrană se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1).

Având în vedere dispozițiile legale anterior menționate, la nivelul, lunar, se analizează în mod riguros ponderea sporurilor în salariile de bază, nivelul indemnizației de hrană calculându-se astfel încât, cumulativ cu nivelul celorlalte sporuri lunare să nu se depășească procentul de 30% din salariile de bază ale respectivei luni.

Nerespectarea prevederilor art. 25 constituie contravenție și se sancționează, în funcție de gradul de vinovăție a persoanelor responsabile, cu amendă între 5.000 lei și 20.000 lei și recuperarea prejudiciului.

Prin Decizia nr. 15/2021, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii statuând că: „În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale”.

În situația în care, la nivelul și instanțelor arondate s-ar acorda indemnizația de hrană la nivelul de 347 lei, nivelul indemnizației de hrană cumulativ cu nivelul sporurilor lunare ar depăși limita de 30% prevăzută de art. 25 din Legea - cadru nr. 153/2017.

Astfel, indemnizația de hrană variază de la lună la lună, în funcție de structura de personal a Tribunalului Prahova și instanțelor arondate, respectiv numărul de persoane care se încadrează în grila anului 2022 și care beneficiază de sporuri în procent de 30%, corelată cu situația prezenței: concedii odihnă, medicale, evenimente familiale, concedii fără plată.

Astfel, după cum se poate observa din datele prezentate au fost luni în care reclamantii au beneficiat de acordarea indemnizației de hrană în sumă de 347 lei, deoarece prin acordarea integrală nu se depășea limita de 30% prevăzută de art. 25 din Legea - cadru nr. 153/2017, cauza constituind-o prezența lunară scăzută: concedii odihnă, medicale, evenimente familiale, concedii fără plată, în condițiile în care indemnizația de hrană, potrivit art. 18 alin. 2 din lege se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1).

Pe cale de consecință, față de motivele invocate, pârâta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantii foști salariați din cadrul, ca prescrisă și neîntemeiată.

Pârâta a solicitat judecarea cauzei în lipsă, conform art. 411 alin. 1 punctul 2 Noul Cod de Procedură Civilă.

Pârâtul a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii formulată de reclamante, ca nelegală și netemeinică.

Pe cale de excepție, pârâtul a înțeles să invoce excepția prescripției dreptului material la acțiune și a solicitat admiterea excepției și respingerea pretențiilor reclamantelor, anterioare datei de 24.04.2020.

Pârâtul a precizat că, la nivelul, lunar, se analizează în mod riguros ponderea sporurilor în salariile de bază, nivelul indemnizației de hrană calculându-se astfel încât, cumulat cu nivelul celorlalte sporuri lunare să nu se depășească procentul de 30% din salariile de bază ale respectivei luni.

Nerespectarea prevederilor art. 25 constituie contravenție și se sancționează, în funcție de gradul de vinovăție a persoanelor responsabile, cu amendă între 5.000 lei și 20.000 lei și recuperarea prejudiciului.

Prin Decizia nr.15/2021, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii statuând că: „În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.”

În situația în care, la nivelul și instanțelor arondate s-ar acorda indemnizația de hrană la nivelul de 347 lei, nivelul indemnizației de hrană cumulat cu nivelul sporurilor lunare ar depăși limita de 30% prevăzută de art.25 din Legea - cadru nr. 153/2017.

Astfel, indemnizația de hrană variază de la lună la lună, în funcție de structura de personal a Tribunalului Prahova și instanțelor arondate, respectiv numărul de persoane care se încadrează în grila anului 2022 și care beneficiază de sporuri în procent de 30%, corelată cu situația prezenței: concedii odihnă, medicale, evenimente familiale, concedii fără plată.

Astfel, după cum se poate observa din datele prezentate au fost luni în care reclamantele au beneficiat de acordarea indemnizației de hrană în sumă de 347 lei, deoarece prin acordarea integrală nu se depășea limita de 30% prevăzută de art.25 din Legea - cadru nr. 153/2017, cauza constituind-o prezența lunară scăzută: concedii odihnă, medicale, evenimente familiale, concedii fără plată, în condițiile în care indemnizația de hrană, potrivit art.18 alin. 2 din lege se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1),

Pe cale de consecință, față de motivele invocate, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată formulată de reclamante, ca nelegală și neîntemeiată.

La întâmpinare, pârâtul a atașat, ca practică: Sentința civilă nr. 49/16.02.2023, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosarul nr. 2617/101/2022, Sentința civilă nr. 30/26.01.2023, pronunțată de Tribunalul Mehedinți, în dosarul nr. 2522/101/2022 și Sentința civilă nr. 38/11.01.2024, pronunțată de Tribunalul București, în dosarul nr. 28164/3/2023, prin care a fost respinsă acțiunea formulată de reclamante, având același obiect cu cel al cererii de chemare în judecată.

Pârâtul a solicitat judecarea cauzei în lipsă, conform art. 223 alin. 3 Cod procedură civilă, cu raportare la art. 411 alin. 1 punctul 2 Cod de Procedură Civilă.

Examinând actele și lucrările dosarului, prin raportare la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunța o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu, tribunalul reține următoarele:

Potrivit art. 1 din OUG nr. 62/2024, (1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal. (3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

De asemenea, potrivit art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62/2024, dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Art. 4 din OUG nr. 62/2024 prevede că dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Din aceste dispoziții legale, precum și din prevederile art. 519 Cod procedură civilă rezultă condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice:

- obiectul cauzei să fie unul privind drepturile de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice;

- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de chestiunea de drept cu care este sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție.

Odată verificată îndeplinirea acestor condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului, prevăzând că, în primă instanță sau în calea de atac, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În ceea ce privește *prima condiție*, tribunalul constată că prezenta acțiune are ca obiect plata unor drepturi salariale solicitate de reclamantele care au avut calitatea de personal plătit din fonduri publice (personal auxiliar de specialitate, în cadrul Judecătoriei Sinaia).

Referitor la *a doua condiție*, parcurgând hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, tribunalul nu a identificat nicio hotărâre privind chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

Analizând *ultima condiție*, tribunalul apreciază că soluționarea pe fond a cauzei, respectiv acordarea diferenței dintre indemnizația de hrană care trebuia plătită și cea plătită efectiv, depinde de modul în care Înalta Curte de Casație și Justiție va interpreta dispozițiile legale incidente.

În concluzie, tribunalul apreciază că sunt îndeplinite condițiile privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OUG nr. 62/2024.

În ceea ce privește *punctele de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept*, acestea nu au exprimat un punct de vedere, întrucât la termenul de azi, la care tribunalul a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu a fost prezentă nicio parte.

În continuare, se va expune *punctul de vedere motivat al completului de judecată*.

Astfel, conform art. 18 alin. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 decembrie 2018, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, indemnizații de hrană reprezentând a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, cu excepția personalului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Justiției - Administrația Națională a Penitenciarelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Serviciului de Telecomunicații Speciale, precum și a personalului poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale

personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 25 alin. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice prevede că suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.

Tribunalul, fără a antama fondul cauzei, apreciază că se aplică dispozițiile legale, astfel cum erau în vigoare la data formulării acțiunii, în ceea ce privește plata sumelor reprezentând indemnizația de hrană.

Față de considerentele expuse anterior, în temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în sensul de a stabili: Dacă plata indemnizației de hrană datorate personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor, indemnizație prevăzută de art.18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, așa cum era în vigoare la data de 24.04.2023, se realizează cu aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. 1 din Legea nr. 153/2017.

Potrivit art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, vor fi suspendate până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

În baza art. 2 alin. (3), art. 3 și art. 4 din OUG nr. 62/2024, raportat la art. 520 alin. (2) și art. 418 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, tribunalul va suspenda judecarea prezentei cauze până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Prezenta încheiere se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție, aducându-se la cunoștința Secției civile a Tribunalului Prahova, comunicându-se în copie, prin poștă electronică, curților de apel și tribunalelor din țară.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă plata indemnizației de hrană datorate personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor, indemnizație prevăzută de art.18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, așa cum era în vigoare la data de 24.04.2023, se realizează cu aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. 1 din Legea nr. 153/2017.

Suspendă judecata cauzei, având ca obiect, formulată de *reclamantele*, în contradictoriu cu *pârâții*, până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu recurs pe toată perioada suspendării, care se va depune la Tribunalul Prahova.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței în data de 07.11.2024.

Președinte

.....

Asistenți Judiciari,

.....

Grefier,

.....